

Siyasî ve sosyal zemin hareketlendikçe gerek politik cenahtan gerek kanaat önderi pozisyonunda fikirlerini aktaran kesimden daha sık duyar olduğumuz bir terkip var: “Büyük resmi görmek”...

Gruplar ve oluşumlar kendi safında daha kararlı durmaya ve karşıtlıklar ivme kazanmaya başladığında, söz konusu ifade kalıbının çok fazla d uyulur hale geldiği de görülüyor.

Son zamanlarda bu konu üzerine yazılar da yazıldı.

Büyük resmi görmek, gözümüzün önünde cereyan eden günlük olayların göze çarpmayan ve arka planda söz konusu olaylara yön veren daha büyük boyutları olduğu tezinden hareketle, bu boyutlardan haberdar olmayı ihsâs ediyor.

‘Hadiseler sizin gördüğünüz kadar basit değil... Perde ardında çok girift ve çapraşık bir ilişkiler ağı var’ düşüncesinin veciz ifade şekli yani...

Elbette gerekli, bilhassa idareciler için gafil kalınmaması elzem bir bakış açısı bu...

Bizim değinmek istediğimiz ve başkalarınca da bir şekilde dile getirildiğine şahit olduğumuz husus ise, büyük resmi görme düşüncesinin bir saplantı haline gelmesi ve bu odaklanmanın bizi 'küçük resimler'e duyarsız hâle getirmesi riskidir.

'Büyük resmi görmek' ile 'büyük resme takılı kalmak' arasında kayda değer bir fark var çünkü...

Her ne kadar dünya işlerini tedvirde işbu büyük resmin kareleri öne çıksa da, dünya tarihi, büyük resmin buz gibi soğuk gerçekliğine dalan ve oradan çıkamayan çoklarının, bir insan tekinin hayatının yansıması olan küçük resmi ıskaladıklarını gösteriyor.

Küçük resim deyip geçilmesin, her resim bir hayatın izdüşümüdür. Yaşanmış ve yaşanmakta olan gerçek bir hayatın...

Ve o küçük resim karesine yansır o tekil hayatın sevinçleri, hüzünleri, sevgileri, buruklukları,

heyecanları, hayalleri...

Herkesin küçük resmi, kendisi için kocaman bir resimdir...

Büyük resme dalanlar, ya o küçük resimleri görmemeye başlarsa...

Ya büyük resim, küçük resimleri görüş alanının dışına iterse...

Dini, ideolojiyi, davayı, ülkeyi, vatani, milleti kurtaracağım düşüncesiyle gözlerini büyük resme dikenler, küçük resimleri önemsiz ve gözden çıkarılabilir addetmeye koyulursa...

Hayat albümümüz sadece büyük resimle dolar da, orada küçük resimlere hiç yer kalmazsa...

Siyasetin, ciddiyetin, reel politiğin, kaskatı hesapların temsilcisi olan büyük resim, hayatın, yaşama sevincinin, umudun, özlemin yansıması olan küçük resimleri tozlu raflara mahkûm ederse...

Nice olur halimiz?

Oysa müslümanca yürekler taşımamız biz... Hakkı, adaleti, bireyin hukukunu paranteze almayan, büyük resim uğruna küçük resimleri feda etmeye yanaşmayan bir duyarlılığın taşıyıcısı olan kocaman yürekler bulunmalı sinelerimizde...

Herkes büyük resme odaklanmışken, koca koca hesapların peşindeyken, bir çırpıda harcanamayacak küçük resimlere biz sahip çıkmazsak, kim sahip çıkar Allah aşkına?

Bir de şunu düşünmeli: Söz konusu olan küçük resim, bizim küçük resmimiz olsa, yine de gözümüzü kırpmadan yırtabilir miyiz onu büyük resim için?